

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΝΕΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ

Ὡς σημερινός ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, εὐδοκία Θεοῦ, αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη τιμὴ πού καλοῦμαι ἀπὸ τόν Σεβ. Μητροπολίτη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἱερώνυμο, νά «μιλήσω» στό ποιμνίό του μέσα ἀπὸ τό περιοδικό «Ἀχιλλίου Πόλις» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως γιὰ τόν σύγχρονο αὐτόν Ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν Ἅγιο Ἰάκωβο, τόν Πατέρα καὶ Καθηγούμενό μας.

Μαζί μέ τά σέβη μου θερμές εἶναι καί οἱ εὐχαριστίες μου πρὸς τό σεπτό πρόσωπο τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, διαπιστώνοντας καὶ ἀναγνωρίζοντας ὅτι στὴν συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ ὁ Γέροντας Ἰάκωβος εἶχε καταταγεῖ στή χορεία τῶν Ἁγίων, τόν ἐνέγραψε στίς 27 Νοεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2017 στό Ἀγιολόγιο τῆς καὶ ὄρισε νά τιμᾶται ἡ μνήμη του στίς 22 Νοεμβρίου, μία ἡμέρα μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοίμησή του. Τό γεγονός αὐτό τονώνει τὴν πίστη τῶν χριστιανῶν, γιατί ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει νά γεννᾷ Ἁγίους.

Ὁ Ὁσιος Ἰάκωβος ἔζησε ὀσὼς σαράντα περίπου χρόνια στὴν Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔζησε «εὐαγγελικῶς» στὸν κόσμον τριάντα δύο χρόνια. Ὑπηρετήσε τόν Κύριο τηρῶντας ἀπὸ τὴν νεότητα ἕως τό γῆρας τὴν ἴδια προθυμία τῆς ἀσκήσεως. Μιμήθηκε τόν ὀσιο Δαυίδ καὶ βάδισε στὰ ἴχνη του. Οἱ ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες ἦταν ἐφάμιλλοι τῶν παλαιῶν ὀσιῶν πού ἀναφέρονται στὰ Γεροντικά, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐναντίον του ἐπιθέσεις, πνευματικὲς καὶ αἰσθητές, τοῦ σατανᾶ, οἱ ποικίλοι πειρασμοί, δοκιμασίες καὶ κακοπάθειές του ἦταν ἀνάλογες μέ αὐτές πού ἀντιμετώπισαν πολλοὶ θεοφόροι Πατέρες.

Κάθε φορὰ πού καλοῦμαι νά μιλήσω γι' αὐτὴ τὴν ἅγια μορφή τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ὑπῆρξε Γέροντάς μας καὶ ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγ. Δαυίδ, αἰσθάνομαι ἀδύναμος καὶ κυριεύομαι ἀπὸ δέος, γιατί ὅ,τι καὶ νά πῶ θά εἶναι ἐλαχιστότατο καὶ δυσανάλογο πρὸς τὴν ἀγιότητά του. «Γίγαντα τῆς Ὁρθοδοξίας» τόν ἀποκάλεσαν οἱ Ἅγιοι τῆς ἐποχῆς μας, Ἅγιος Πορφύριος, Ἅγιος Παῖσιος, Ἅγιος Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ καὶ ἄλλοι σεβαστοὶ Ἀγιορεῖτες

Πατέρες. Τά μεγάλα χαρίσματά του, μέ τά όποία ἦταν προικισμένος ἀπό τόν Θεό, προορατικό, διορατικό, θαυματουργικό, προσπαθοῦσε νά τά κρύβει ἐπιμελῶς, γιά νά μίν δοξάζεται. Ἀπό τίν πολλή του ἀγάπη ὁμως ἐπέτρεψε νά δοῦμε καί νά ἀκούσουμε κάποια ἐλάχιστα πράγματα πρὸς πνευματική μας ὠφέλεια.

Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος γεννιήθηκε στίς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1920 στό Λιβίσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπό τούς εὐσεβέστατους γονεῖς, τίν Θεοδώρα καί τόν Σταῦρο, οἰκογένεια μέ σπουδαία ἐκκλησιαστική παράδοση (ἑπτά γενιές ἱερωμένων). Μετά τίν Μικρασιατική Καταστροφή, δύο χρονῶν παιδάκι ἀκολούθησε μέ τίν οἰκογένειά του τόν σκληρό δρόμο τῆς προσφυγιάς, καί ἀφοῦ κατάφεραν καί ἐπέζησαν κάτω ἀπό πολύ δύσκολες συνθήκες, ἐγκαταστάθηκαν στό χωριό Φαράκλα τῆς Εὐβοίας.

Δέχτηκε παιδιόθεν τίν κλήση ἀπό τόν Θεό. Συνέχιζε τίν παράδοση, πού παρέλαβε ἀπό τούς προγόνους του, ὡς πρὸς τίν εὐσέβεια καί τίς ἀρετές. Στό «κτίσιμο» τῆς πνευματικῆς του προσωπικότητας συνέβαλε τά μέγιστα ἡ οἰκογένειά του, καί ἰδιαίτερος ἡ γιαιά του Δέσποινα καί ἡ θεοσεβής μητέρα του Θεοδώρα.

Ἡ ἀγάπη του γιά τίν Ἐκκλησία ἦταν ἔκδηλη. Κάθε ἀπόγευμα μέ τίν γιαιά καί τίν μητέρα του ἀνάβανε τά καντηλάκια στά ἐξωκκλήσια. Ἐξῆ χρονῶν εἶχε μάθει ἀπέξω τίν Θεία Λειτουργία χωρίς νά γνωρίζει γράμματα. Ἔμαθε ἀπό τίν μητέρα του νά προσεύχεται καί νά κάνει πολλές μετάνοιες. Ἐγινε σιγά-σιγά ἕνας μικρός ἀσκητής.

Στό σχολεῖο διακρίθηκε γιά τίς ἐπιδόσεις του. Αὐτή τίν περίοδο τοῦ ἐμφανίσθηκε ἡ Ἁγία Παρασκευή καί τοῦ φανέρωσε τό λαμπρό ἐκκλησιαστικό του μέλλον.

Συχνά, ἀπό ἐννέα ἐτῶν περίπου, τοῦ ζητοῦσαν καί διάβαζε εὐχές, προσευχόταν καί θεράπευε συγχωριανούς του. Τελειώνοντας τό δημοτικό, δέν συνέχισε στό Γυμνάσιο, λόγω οἰκονομικῶν δυσκολιῶν, ἀλλά ἀκολούθησε τόν πατέρα του στή δουλειά του, τίν κτιστική.

Ἐτσι ὅλη μέρα στό χωριό του, τίν Φαράκλα, ἐργαζόταν στά χωράφια, στίς οἰκοδομές, σέ ἐξυπηρετήσεις τῶν συγχωριανῶν του καί στήν περιποίηση τῶν ἐξωκκλησιῶν. Τίς Κυριακές καί τίς ἑορτές στόν ναό διακονοῦσε τόν ἱερέα στό ἱερό καί στό ψάλσιμο, μέ τίν ὠραία, ἱεροπρεπῆ καί μέ ἐπίσημο τόνο φωνή του. Τό βράδυ μέ τό λυχνάρι ἢ τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ διάβαζε τό ψαλτήρι, παρακλήσεις τῆς Παναγίας καί πολλῶν Ἁγίων, προσεύχονταν ὄρες ὀλόκληρες γοναπιστός –σνήθεια τίν ὅποια εἶχε μέχρι τίν κοίμησή του– καί ἔκανε πολλές μετάνοιες. Συχνά ἀγρυπνοῦσε μόνος του στό ἐξωκκλήσι τῆς Ἁγίας Παρα-

σκευής ή έψαλλε σέ άγρυπνίες πού γίνονταν στό γύρω χωριά, καθώς και στήν Ίερά Μονή Άγίου Νικολάου στό Γαλατάκι. Καί ή νηστεία του, νηστεία προχωρημένου άσκητή.

Ό τότε Μητροπολίτης Χαλκίδος Γρηγόριος, έχοντας άκούσει για τόν μικρό Ίάκωβο άπό τόν Ίερέα του χωριού και άπό άλλους, έντυπωσιασμένος άπό τό πάλλσημό του τόν χειροθέτησε Άναγνώστη. Άπό δεκαοκτώ έτών και μετά ή ζωή του ήταν καθαρά άσκητική. Ξερωγε λίγο, κοιμόταν έλάχιστα, προσευχόταν συνεχώς και δούλευε σκληρά. Τόν Ιούλιο του 1942 κοιμήθηκε ή μητέρα του, προλέγοντάς του ότι θά γίνει Ίερέας.

Τό 1947 ό Ίάκωβος πήγε στρατιώτης. Μέ τήν πίστη του στόν Θεό, τίς προσευχές και τίς δεήσεις του, τήν βοήθεια του Άγίου Χαραλάμπη –είχε πάντα μαζί του τό θαυματουργό εικονισματάκι του Άγίου, οικογενειακό του κεμίλιο, μέ τόν σεβασμό και τήν πειθαρχία πρós τούς άνωτέρους του, τήν εργατικότητα και τήν σεμνότητά του, ξεπέρασε και τίς ποικίλες δυσκολίες και δοκιμασίες, πού άντιμετώπισε κατά τήν διάρκεια τής στρατιωτικής του θητείας. Ξετυχέ ευτυχώς τής ιδιαίτερης εκτίμησης του διοικητή του, ό όποιος κατάλαβε τό λαμπρό μέλλον του νεαρού προσφυγόπουλου.

Μετά τήν άπόλυσή του άπό τόν στρατό σέ ήλικία 29 χρονών χάνει και τόν πατέρα του. Άφού εκπλήρωσε τήν επιθυμία τής μητέρας του νά παντρεύει τήν αδελφή του, τόν Νοέμβριο του 1952 προσέρχεται στό Μοναστήρι του Όσίου Δαυίδ, στις Ροβιές, για νά εκπληρώσει και τήν δική του επιθυμία, νά γίνει Μοναχός. Ό ιερός του πόθος ήταν, όπως μάς έλεγε, νά πάει στους Άγίους Τόπους και νά ζήσει στήν Ξεριο, σ' ένα σπήλαιο ως Άσκητής. Μετά όμως άπό τήν όλοζώντανη ένώπιόν του εμφάνιση του Όσίου Δαυίδ, ό όποιος τόν υποδέχθηκε στήν Ίερά Μονή, όταν πήγε, πριν ξεκινήσει για τούς Άγίους Τόπους, νά ζητήσει τί βοήθεια και τί μεσιτεία Του, υποσχέθηκε στόν Άγιο, ότι θά παραμείνει στή Μονή Του, όπως και έγινε.

Σέ ήλικία 32 έτών γίνεται δόκιμος Μοναχός, χειροτονείται Διάκονος και Ίερέας. Ξεκινώντας τήν μοναχική του ζωή αφιερώθηκε στήν διακονία του Θεού και των ανθρώπων. Υπηρέτησε τόν Κύριο τηρώντας άπό τήν νεότητά έως τό γήρας τήν ίδια προθυμία τής άσκίσεως. Ξεβαλε αρχή άπαραβάτη τήν ύπακοή και δέν έκανε τίποτα χωρίς εύλογία του Γέροντά του μακαριστού π. Νικοδήμου, Ήγουμένου τής Μονής, άν και αυτό συχνά άπαιτούσε πολύωρη πεζοπορία, άφού ό π. Νικόδημος έμενε στήν Λίμνη Εύβοιας, ως εφημέριος τής εκεί ένορίας και Άρχιερατικός Επίτροπος τής περιφέρειας. Μάλιστα κάποτε, ένώ ό π. Ίάκωβος ένήργησε μετά άπό γραπτή έντολή του Ήγουμένου του,

ἐκεῖνος εἶτε ἐπειδή τό ξέχασε, εἶτε ἐπειδή ἤθελε νά τόν δοκιμάσει, τόν ἤλεγξε γιά ἀνυπακοή. Τότε ὁ π. Ἰάκωβος ἔτρεξε καί ἔκαψε τό ἰδιόχειρο σημεῖωμα τοῦ Ἦγουμένου, πού ἀποδείκνυε τό δίκαιό του, καί ὅπως ἔλεγε, αὐτό τό ἔκανε γιά νά μί στενοχωρήσει τόν Γέροντά του, ὁ ὁποῖος, βλέποντάς τον νά καίει τήν ἀπόδειξη τῆς ἀθωότητός του, τόν χτύπησε ἱκανοποιημένος στήν πλάτη λέγοντάς του: «Χαίροις, ἀσκητά Ἰάκωβε».

Ὁ χώρος τῆς Μονῆς ὑπῆρξε ἡ παλαιίστρα του. Ἀπό τά ἀγωνίσματά του γνωρίζουμε μόνο, ὅσα ὁ ἴδιος ἐπέτρεψε νά γίνουν γνωστά. Τά ὑπόλοιπα τά γνωρίζει μόνον ὁ Θεός. Τό Γραφικό «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καί βιασταί ἀρπάξουσιν αὐτήν» βρῆκε πλήρη ἐφαρμογή στόν Ὅσιο Ἰάκωβο, ἀφοῦ ἡ βία πού ἀσκοῦσε στόν ἑαυτό του, στό καθετί, ἦταν τό κύριο χαρακτηριστικό του. Μερικές φορές ἔφθασε μέχρι καί πλήρους ἀστίας γιά ἀρκετές ἡμέρες, ἄλλοτε νήστευε ἀκόμη καί τό νερό. «Ἐγώ», ἔλεγε, «ἀπό μικρό παιδί ἤμουν καλόγερος. Οὔτε ἔφαγα στήν ζωή μου ποτέ ζυμαρικά ἢ γλυκά πού ἔκανε καί ἡ μητέρα μου σάν Μικρασιάτισσα, οὔτε λιπαρές τροφές».

Ἐπιεικής μέ τούς ἄλλους, ἀλλά πολύ αὐστηρός ἦταν μέ τόν ἑαυτό του. Περίοδος Μεγάλης Σαρακοστής, Τετάρτη ἐσπέρας, τοῦ Μεγάλου Κανόνος, δίνει ἐντολή στόν μακαριστό π. Κύριλλο νά βάλει λίγο λαδάκι στό φαγητό τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πού εἶχαν ἐπισκεφθεῖ τό Μοναστήρι. «Ἔρθαν ἀπό μακριά, ἐκοπίασαν, εἶναι κουρασμένα τά παιδιά» εἶπε. Ἀλλά, ὅταν σέ περίοδο αὐστηρῆς νηστείας οἱ πατέρες πῆραν τήν πρωτοβουλία νά τοῦ βάλουν λίγες σταγόνες λάδι στό φαγητό του, ἐπειδή ἦταν πολύ ἄρρωστος καί ἐξασθενημένος καί ἔπαιρνε πάρα πολλά φάρμακα, οὔτε τό φαγητό ἔφαγε, ἀλλά καί πρὸς τούς πατέρες εἶπε μέ αὐστηρό ὕφος: «Μή μοῦ χαλᾶτε τήν ἄσκησή μου».

Στόχος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἦταν νά τηρεῖ τίς ἐντολές, τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὡς Μοναχός, ὅλες τίς μοναχικές ὑποσχέσεις ἀπαρέγκλιτα. Ὅλη μέρα στόν ἀγῶνα, στόν κόπο, στήν ἐργασία, στήν προσευχή, στήν θυσία. Ἄλλωστε μᾶς τό ἔλεγε ὅτι ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί τόν ἀνθρώπο σημαίνει θυσία. Εἰδικά τά πρῶτα χρόνια πού ἦταν πολύ δύσκολα, ἀφοῦ ἐκοπίαζε ὅλη τήν ἡμέρα γιά τήν συντήρησι τῆς Μονῆς, γιά τήν τέλεση τῶν Ἀκολουθιῶν, τά βράδια ἀνέβαινε στό ἀσκητήριο τοῦ Ὁσίου, κρυφά ἀπό τούς ἄλλους Πατέρες, θέλοντας νά μνηθεῖ καί σέ αὐτό τόν Ἅγιο Δαυίδ. Μετά τήν ταλαιπωρία του σέ μιά σκοτεινή νύχτα, «Θεέ μου, φώτισέ μου τόν δρόμο νά φτάσω στό ἀσκητήριο», εἶπε. «Καί ὁ καλός Θεός ἄκουσε τό αἴτημά μου». Συνήθιζε νά λέει: «Ἀπό τά πολλά ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ μοῦ ἔδωσε κι ἐμένα ἓνα. Αὐτό πῆγαινε μπροστά καί μοῦ ὄφειγε τόν δρόμο. Ἔτσι ἔφτανα στό ἀσκητήριο. Ἐκεῖ μέ μετάνοιες, ὅπως ἔλεγε,

μέ εὐχές καί δεήσεις παρακαλοῦσε, ὅπως ὁ Ὅσιος Δαυίδ, γιά τήν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου ἀλλά καί τῆς δικῆς του τῆς ψυχῆς. Τοῦ μετέφερε τά αἰτήματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, πού ἦταν κοντά του, πού τοῦ ἔστελναν γράμματα, πού τοῦ τηλεφωνοῦσαν. Καί πάλι στήν ἐπιστροφή ὁ ἀστέρας τοῦ ἔφεγγε μέχρι τίν πόρτα τῆς Μονῆς, χωρίς νά τόν πάρει εἶδησι κανεῖς.

Ἄλλη φορά πρὶν μπεῖ στό ἀσκητήριο, ζήτησε ἀπό τόν Ὅσιο Δαυίδ: «Ἁγέ μου Δαυίδ, ἂν θές, νά ἔρθεις κι ἐσύ νά προσευχηθεῖς μαζί μου, ἀλλά, νά ἔρθεις μέ γνωστό πρόσωπο, γιά νά μή φοβηθῶ!» Καί μπαίνοντας νιώθει δίπλα του τόν Γέροντά του π. Νικόδημο, τόν Ἠγούμενο τῆς Μονῆς. Γονατίσανε, διαβάσανε Παρακλήσεις, ὅλο το Ψαλτήρι κι ἔκαναν μετάνοιες.

Ἄλλη φορά καθώς προσευχόταν στό ἀσκητήριο ἐφανίστηκε πλῆθος σκορπιῶν. Κατανοώντας τήν παγίδα τοῦ διαβόλου τούς διέταξε: «Μέχρι ἐδῶ, ἐκεῖ θά σταθεῖτε». Καί μέ μιά πέτρα χάραξε ἕναν κύκλο γύρω του. Συνέχισε τήν προσευχή του καί κανένας σκορπιός δέν πέρασε ὅλη τήν νύχτα τόν κύκλο!

Ὅταν χάραζε, ἔτρεχε, κατέβαινε στήν Μονή, χωρίς νά τόν πάρει εἶδησι κανεῖς, χτυποῦσε τό σίμαντρο καί οἱ Πατέρες λέγανε: «Νά, ξύπνησε ὁ πατήρ Ἰάκωβος» καί στήν συνέχεια τελοῦσε τίς καθημερινές Ἀκολουθίες καί τά διακονήματα στή Μονή.

Ἔτσι συνέχισε ἡ ζωὴ τοῦ ἀσκητῆ Ἰακώβου καί ἔφτασε σέ ὑψηλά πνευματικά ἐπίπεδα. Τίς καθημερινές ἐργασία στό Μοναστήρι, τέλεση ὄλων τῶν Ἀκολουθιῶν καί τῆς Θείας Λειτουργίας, προσευχή στό ἀσκητήριο τοῦ Ὁσίου Δαβίδ. Τίς Κυριακές τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας στά γύρω χωριουδάκια, ἐκ περιτροπῆς, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Μητροπολίτη.

Βοήθησε πλῆθος συνανθρώπων μας, πού ταλαιπωροῦνταν ἀπό τήν μάλιστα τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Πολλές φορές εἶδε τόν μισόκαλο διάβολο, ἀλλά καί αἰσθητές ἐπιθέσεις δέχτηκε, ἀφοῦ οἱ δαίμονες τόν ἔδειραν βάνουσα. Σέ κάθε ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ ἀντέτασσε ἰώβειο ὑπομονή, ταπεινώση, ἀκλόνητη πίστι καί ἔβγαине νικητής. «Ρέ Ἰάκωβε, ρέ κοκκαλιάρη δέν μπορῶ νά σέ ρίξω, γιατί εἶσαι ταπεινός», ὁμολογοῦσε ἀνίσχυρος ὁ πονηρός, διά στόματος ἀνθρώπων κυριευμένων ὑπ' αὐτοῦ.

Ἔβλεπε καί συνομιλοῦσε συχνά μέ Ἁγίους, κυρίως τούς Ὁσίους Δαβίδ καί Ἰωάννη Ρῶσο. Βίωνε τήν πίστι του μέ πολύ ταπεινό φρόνημα χωρίς νά αἰσθάνεται ὅτι ἔχει κάποια παρηγοσία. Ἡ ταπεινώσή του γινόταν φανερή στήν καθημερινή ζωὴ τοῦ Μοναστηριοῦ. Πολλά θαύματα ἐπιτελοῦσε μέ τήν παρηγοσία πού εἶχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔνεκα τῆς ταπεινοφροσύνης του τά ἀπέδιδε ὅλα στόν Ὅσιο Δαυίδ. «Αὐτός εἶναι ὁ Ἠγούμενος τῆς Μονῆς», ἔλεγε. «Αὐτός

προνοεί για όλα». Πήγαινε στήν εικόνα του και τόν παρακαλούσε να τόν φωτίσει, να τοῦ ὑποδείξει τί να κάνει σέ κάθε περίστασι. Συνομιλοῦσε μαζί του ὡς να ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου, ὡς να ἦταν ὁ πατέρας του, ὁ ἀδελφός του. «Εἶναι ζωντανὸς Ἅγιος ὁ Ὅσιος Δαυὶδ», ἔλεγε, ἐπαναλαμβάνοντας πάντα καὶ τό «ζῆ Κύριος ὁ Θεός».

Ἦταν εὐπροσίγορος, εὐγενής, γλυκός, μέ πολλή λεπτότητα, ἀπλός, ἀπειριττος στήν ἐμφάνισή του, στοὺς τρόπους του, στίς συζητήσεις του καὶ ταυτόχρονα ἀρχοντικός. Ἐκφραση αὐτῆς τῆς ταπεινώσεώς του, τῆς εὐγένειας καὶ τῆς λεπτότητός του, ἦταν καὶ αὐτό τό «Μέ συγχωρεῖτε» πού ἔλεγε πάντοτε. Ἦγούμενος ὢν, ἀσπασζόταν τό χέρι ὄχι μόνο των Ἀρχιερέων, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχε βαθύτατο σεβασμό, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Διακόνων καὶ τῶν Μοναχῶν. Στίς Θεῖες Λειτουργίες, παρ' ὄλο πού κατὰ τὴν τάξη ὁ Ἦγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ προΐσταται, ἐκεῖνος ἔβαζε πρῶτους τοὺς φιλοξενουμένους Πατέρες, ἀκόμη καὶ ἐγγάμους Ἱερεῖς.

Γι' αὐτή του κυρίως τὴν ταπείνωσι, τὴν πίστη καὶ γενικά τὴν ἀρετή του, ὁ διάβολος ἔφριττε καὶ προσπαθοῦσε να τόν ρίξει στήν κενοδοξία. Κάποια φορὰ μία γυναίκα, ὑπὸ τὴν ἐπίρρεια πνεύματος ἀκαθάρτου, φώναζε ἐνώπιον Ἀρχιερέως: «Ἰάκωβε, εἶσαι ἅγιος» καὶ ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος εἶπε: «Ἐγὼ δέν εἶμαι τίποτα. Εἶμαι γῆ καὶ σποδός. Σκυλί ψόφιο εἶμαι, πού μολύνει τὸν ἀέρα». Αὐτό ἔλεγε καὶ αὐτό πίστευε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἦλεγε ἐπίσης: «Εἰδικὰ τὴν ὥρα τοῦ χειρουργικοῦ, να ξέρατε τί γίνεται μέσα στό Ἱερό Βῆμα!». Κάποια φορὰ δέν μποροῦσε να κάνει τὴν Μεγάλη Εἴσοδο ἀπὸ τό πλῆθος τῶν Ἀγγέλων. Ὅποτε ἀναγκάστηκε καὶ εἶπε: «Ἅγιοι Ἄγγελοι, σᾶς παρακαλῶ, κάντε λίγο στήν ἄκρη γιὰ να μπορέσω να περάσω, να κάνω τὴν Μεγάλη Εἴσοδο». Ἀρκετές φορὲς πιστοὶ τὸν ἔβλεπαν να ὑπερίπταται.

Γνώριζε τὸν κάθε ἀνθρώπο, ἀκριβῶς πῶς ἦταν. Στὴν ἀρχὴ τόνιζε μόνο τὰ καλὰ στοιχεῖα του. Καὶ ἀφοῦ τὸν προσεῖλκε με τὴν ἀγάπη, σιγά-σιγά τὸν βοήθοῦσε να βγάλει ἀπὸ μέσα του τὰ πάθη.

Ἦταν χαριτωμένος. Μᾶς νοθετοῦσε μέ ἥπιο τρόπο δείχνοντάς μας ἀγάπη καὶ συμπαράστασι. Δέν συνήθιζε να λέει ἐπαινετικά λόγια στοὺς Μοναχοὺς του, ὡς ἄριστος ἐν Χριστῷ παιδαγωγός. Ἀπουσιάζοντος ὁμως τοῦ π. Κυρίλλου, μία ἡμέρα πρὶν κοιμηθεῖ ὁ Ἅγιος, ἐκεῖ πού ἤμασταν συνηγμένοι στό κελλάκι του, μᾶς ἀποκάλυψε: «Πατέρες, ὁ πατήρ Κύριλλος ἔχει μεγάλη παρηγοσία στήν Παναγία μας».

Ὁ Ἅγιος διέθετε πλούσιο τό διορατικό καὶ προορατικό χάρισμα. Αὐτὴ ἡ ἀγία μορφή μέ εἴλκυσε καὶ ἐγκαταβίωσα στή Μονὴ τοῦ Ἁγίου Δαυὶδ, ἡ ὁποία

μου ἦταν ἄγνωστη. Συναντήθηκα μέ τόν ἅγιο Γέροντα γιά πρώτη φορά στό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπους: «Αὐτό τό παιδί, τί θά τό κάνουμε; Μοναχό θά τό κάνουμε;» εἶπε πρῖν προλάβω νά τοῦ πῶ ὅτιδῆποτε. Μοῦ μίλησε ἀμέσως γιά τίς σκέψεις μου, τούς πόθους μου, τίς ἐπιθυμίες μου, τό ἐπάγγελμαί μου, χωρίς ἐγώ νά τοῦ ἀναφέρω τίποτα. Τό Περιβόλι τῆς Παναγίας μας μοῦ εἶπε, ἔχει πολλά Μοναστήρια, ἀλλά καί τό δικό μας Μοναστήρι εἶναι ἀνοιχτό γιά τόν Γιώργο. Μοῦ ἔδωσε ἔτσι ἀπάντησι σέ σχετικές σκέψεις καί προβληματισμούς μου, καθότι ἐκεῖνον τόν καιρό, παρότι εἶχα θέσι Νομικοῦ Συμβούλου σέ μεγάλη Τράπεζα στήν Ἀθήνα καί οἱ ἰδιωτικές ὑποθέσεις πού χειριζόμουν ἦταν ἀρκετές, μέ ἀπασχολοῦσε ἔντονα ὁ λογισμός τῆς τυχόν ἀφιέρωσίς μου στόν Θεό, ὡς Μοναχοῦ, καί μάλιστα στό Ἅγιον Ὅρος. Μετά παρέλευσι ἔνδεκα μηνῶν περίπου προσήλθα στή Μονή γιά ὀριστική ἐγκαταβίωσι κοντά σ' αὐτόν τόν ἅγιο Γέροντα καί τούς ἁγίους πατέρες. Εἶμαι ὁ τελευταῖος μοναχός πού χειροθέτησε. Στήν ρασοφορία μου μοῦ ἔδωσε τό ὄνομα Γαβριήλ, γιά νά μοῦ παίρνει ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ὅπως εἶπε, τίς λύπες πού φέρνει αὐτή ἡ ζωή, ὡς Ἀρχάγγελος χαρούμενων εἰδήσεων, πού εἶναι.

Μέ τίν ἐγκαταβίωσί μου στό Μοναστήρι αὐτά τά χαρίσματα τά βίωνα πολύ συχνά. Δέν προλάβανες νά σκεφτεῖς κάτι καί ἐκεῖνος τό πληροφορεῖτο μέ τό χάρισμα πού εἶχε ἀπό τόν Θεό. Ἦξερε τί ἔκανα, τί σκεφτόμουν, τί θά κάνω καί τί θά σκεφτώ! Ἀκόμη καί τά αἰτήματα τῆς προσευχῆς μου τά ἤξερε! Αὐτά μοῦ τά φανέρωνε στίς συζητήσεις πού εἶχαμε μέ πολύ διακριτικό τρόπο καί ἀγάπη. Ἀγνώστους, τούς ἀποκαλοῦσε μέ τ' ὄνομά τους ἢ τούς ἔλεγε τίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπιζαν. Διάβαζε ἀκόμα καί τούς μύχιους λογισμούς καί ἔτυχε σέ πολλούς νά πει: «Αὐτό πού σκέπτεσαι νά τό κάνεις». Ὁ Ἅγιος Πορφύριος εἶχε πει: «Ὁ π. Ἰάκωβος εἶχε μέγα διορατικό καί προορατικό χάρισμα, ἀλλά τό ἔκρυβε ἐπιμελῶς, γιά νά μή δοξάζεται». Πράγματι προεῖπε καί σέ πολλούς κληρικούς τίν προαγωγή τους στήν ἐκκλησιαστική ἱεραρχία, ὅπως στόν νῦν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, κ.κ. Βαρθολομαῖο, στόν Μητροπολίτη Καστορίας κυρό Σεραφεῖμ, στόν νῦν Ὀλυμπίας καί Τριφυλίας, τόν πατέρα Χρυσόστομο, στόν Σεβαστό μας Ποιμενάρχη σημερινό Ἅγιο Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, στόν μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου καί Σιατίστης κυρό Παῦλο καί σέ ἄλλους σημερινούς Ἀρχιερεῖς, καί πολλούς ἱερεῖς μας, πού τότε ἦσαν λαϊκοί, στούς μακαριστούς Μητροπολίτες Κοζάνης κυρό Ἀμβρόσιο, Μάνης κυρό Χρυσόστομο. Καί στόν μακαριστό Ἐπίσκοπο Κεφαλληνίας κυρό Γεράσιμο προεῖπε τό 1980, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη λαϊκός: «Θά γίνεις Ἀρχιερέας Γεράσιμέ μου, καί θά ῥθεις νά λειτουργήσεις στό Μοναστήρι μας. Ἐγώ ὁμως τότε θά ἔχω

φύγει, δέν θά εἶμαι ἐδῶ». Καί πράγματι ἡ προφητεία του ἐξεπληρώθη πλήρως μετά 35 χρόνια, ὁπότε καί Ἀρχιερέας ἔγινε ὁ Γεράσιμος καί ἤρθε καί λειτούργησε στό Μοναστήρι μας, καί μάλιστα σάν νά ἦταν βιαστικός, τήν πρώτη ἔβδομάδα μετά τήν χειροτονία του καί μετά ἀπό λίγες μέρες ἐκοιμήθη.

Ἡ παρησία τῆς προσευχῆς του ἦταν μεγάλη. Γιά τό θέμα τῆς προσευχῆς δέν μᾶς συμβούλευε μέ τά λόγια, ἀλλά μέ τήν πράξη. Ὅταν μπαίναμε στό κελλί του σχεδόν πάντα τόν βλέπαμε γονατιστό μέ τό πετραχίλι νά διαβάζει εὐχές καί παρακλήσεις ἤ μέ τό κομποσχοίνι νά λέει τήν Εὐχή. «Νά, κάθομα, παιδί μου, ἐδῶ καί ξεκουράζομαι» ἔλεγε. Ποτέ δέν ἔλεγε ὅτι προσεύχεται. Μόλις βγαίναμε συνέχιζε τήν προσευχή του. Ὅλα τα ἔκανε «ἐν κρυπτῷ» καί πάντα ἔλεγε: «τίποτα δέν κάνω».

Ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε καί τό ἱαματικό χάρισμα. Ὅταν τόν κάλεσαν στήν Ἀθήνα νά σταυρώσει τόν τότε Σεβ. Μητροπολίτη Νικαίας Γεώργιο, ὁ ὁποῖος μετά ἀπό ἐπέμβαση γιά αἱμάτωμα στό κεφάλι ἦταν σέ κῶμα, πῆγε μέ λείψανο τοῦ Ὁσίου Δαυίδ, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε ἀπό τόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στό Προκόπι, ὅπου ἀγκάλιασε τήν λάρνακα τοῦ Ὁσίου καί τόν παρεκάλεσε νά ἔλθει μαζί μέ τόν Ὅσιο Δαυίδ νά βοηθήσουν τόν Δεσπότη. Περίπου μισή ὥρα, ἔμεινε στό δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς Ἀρχιερέως ὁ Ἅγιος Γέροντας. Ἡ ἐκπληξη ὄλων δέν μπορεῖ νά περιγραφεῖ, ὅταν εἶδαν τόν Δεσπότη νά εἶναι καθήμενος στό κρεβάτι του καί νά συνομιλεῖ μέ τούς παρισταμένους.

Ἡ εὐλογημένη οἰκειότητά του μέ τόν Ὅσιο Δαυίδ, μοναδική: «Γέρο, ἤρθαν οἱ χωριανοί σου γιά τήν ἀνομβρία. Σέ παρακαλῶ, τώρα πού θά πᾶμε, νά μπουμπουνίσεις. Πρόσεξε μή μέ ντροσιάσεις. Θά ρεζιλευτεῖς κι ἐσύ κι ἐγώ!». Βγήκανε στή στεριά καί ὅταν φθάσανε στίς Λιβανᾶτες, τήν πατριδα τοῦ Ἁγίου Δαυίδ, πράγματι ἄρχισε ἀμέσως νά μπουμπουνίζει. Συχνά ἔλεγε: «Ἐγώ τά λέω στό αὐτί τοῦ Ἁγίου κι αὐτός ἀνοίγει γραμμί μέ τόν Χριστό μας!».

Ἐξομολογήθηκαν ἐνώπιόν του καί τόν συμβουλευτήκαν χιλιάδες ἀνθρώποι ἀπλοῖ καί ἐπίσημοι, ὀλιγογράμματοι καί μορφωμένοι, λαϊκοί καί κληρικοί, Ἐπίσκοποι καί Πατριάρχης. Συνέτασχε μέ τούς ἐξομολογούμενους ἀδελφούς, ὅπως οἱ ἴδιοι το ἀποκάλυπταν, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ἔλεγε: «Συμπάσχω μέ τόν ἀνθρώπο πού ἐξομολογεῖται. Πονάω μαζί του. Πονάω καί κλαίω γιά τόν ἐξομολογούμενο. Παρακάλεσα τόν Ἅγιο Δαυίδ, μετά τήν ἐξομολόγηση νά ξεχνάω ὅσα δέν χρειάζονται καί νά θυμάμαι αὐτά πού πρέπει γιά νά προσεύχομαι. Γιατί κάνω προσευχή γιά τούς ἐξομολογούμενους. Καί ἀνησυχῶ καί τούς περιμένω νά ξανάρθουν». Καί ὅλοι φεύγανε ἀπό τό πετραχίλι του ἀναπαιμένοι, παρηγορημένοι, μέ νέο κουράγιο γιά πνευματικό ἀγῶνα.

Ὁ καθένας εὗρισκε κοντά του τήν βοήθεια πού χρειάζόταν. Οἱ πονεμένοι τήν παρηγοριά καί τήν ἀνακούφιση, οἱ ταλαιπωρούμενοι ὑπό πνευμάτων ἀκα-

θάρτων τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ τὴ θεραπεία τους, οἱ ἀσθενεῖς τὴν ἴαση καὶ τὴν ὑγεία, οἱ καταπονούμενοι τὴν ἐνδυνάμωση καὶ τὴν λύση τῶν προβλημάτων τους.

Οἱ φτωχοὶ μὲ τὴ συνεχῆ καὶ ἀγόγγυστη ἐλεημοσύνη του λυτρώνονταν ἀπὸ τὴν θλίψη τῆς φτώχειας καὶ ἀπελευθερώνονταν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν χρεῶν τους. Τὸ ταγαράκι πάντα στὴν θέση του, γεμᾶτο, γιατί ὁ Θεὸς τὸ γέμιζε: «Ἔρχονται, οἱ φτωχοὶ μου καὶ τοὺς δίνω. Καὶ κείνο δὲν ἀδειάζει. Γυρίζω καὶ τὸ βρίσκω ξεχειλισμένο. Πέντε δίνω, πενήντα ἔρχονται...». Καὶ περάσανε ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ χέρια του, ὅπως τοῦ εἶχε προεῖπει ἡ Ἁγία Παρασκευή, πού τοῦ ἐφανίστηκε, ὅταν ἦταν μικρὸς καὶ διακονοῦσε στὸ ἐκκλησάκι τῆς, ἀλλὰ δὲν κράτησε τίποτε, μὰ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ὅλα τὰ πρόσφερε στους ἀναγκασμένους ἀνθρώπους. Ὅταν κάποτε, Μοναχὸς ὢν, εἶχα λογισμὸ ἂν οἱ συγκεκριμένοι ἀνθρώποι πού ζήτησαν ἐλεημοσύνη εἶχαν πράγματι ἀνάγκη, ὁ Γέροντας περνώντας δίπλα μου καὶ διαβάζοντας τὴν σκέψη μου, μοῦ εἶπε: «Παιδί μου, ἐμεῖς δὲν ἐξετάζουμε ποιὸ εἶναι οἱ ἀνθρώποι πού μᾶς ζητοῦν, ἀλλὰ κάνουμε αὐτὸ πού ὁ Θεὸς μᾶς λέγει: “Τῷ αἰτοῦντί σοι δίδου”. Ἀφοῦ μᾶς ζήτησαν, θὰ τοὺς δώσουμε». Ὁ ἴδιος ζοῦσε λιτά. Εἶχε ἓνα ράσο πού φοροῦσε τὶς καθημερινές καὶ ἓνα γιὰ τὶς Κυριακές. Ἀλλὰ πάντοτε ἦταν πεντακάθαρος, ἔλαμπε.

Τὶς ἀρετές του τὶς περιφρουροῦσε μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ταπεινώση. «Ἐγὼ οὔτε Ἥγουμενεῖα ζήλεψα, οὔτε δόξα, οὔτε κτήρια, οὔτε τιμές. Ζήλεψα τὸν παράδεισο! Ὁ Ἅγιος Δαυὶδ, πού ζοῦσε στὰ σπήλαια καὶ στὶς ἐρήμους καὶ δὲν εἶχε αὐτά, τί ἔκανε; Μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ταπεινώση κέρδισε τὸν παράδεισο. Ἐγὼ θέλω τουλάχιστον μιά γωνία στὸν παράδεισο, σέ μιά ἀκρίτσα...».

Ἀπὸ τὴν λιτοδίατη, θυσιαστικὴ καὶ ἀσκητικὴ ζωὴ ἡ ὑγεία του ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Παρεχώρησε ὁ Θεός, «γιὰ νὰ ταπεινωθεῖ», ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ τὰ 55 χρόνια του καὶ μετὰ νὰ ὑποφέρει ἐκτὸς τῶν ἄλλων δοκιμασιῶν καὶ ἀπὸ πολλές καὶ ἐπώδυνες ἀσθένειες καὶ ὑποβλήθηκε σέ πολλές ἐγχειρήσεις. Πάμπολλες φορές οἱ Ἅγιοι, Ὁσῖος Δαυὶδ, Ὁσῖος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἁγία Παρασκευή, Ἅγιος Χαράλαμπος, μετὰ ἀπὸ παρακλίσεις του τὸν βοήθησαν στὶς ἀσθενείες του χαρίζοντας του τὴν ἴαση καὶ τὴν ὑγεία. Σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ καθηγητῆ καρδιολογίας Δ. Κρεμαστινοῦ, ὁ ὁποῖος τοῦ τοποθέτησε τὸν βηματοδότη, «ἡ Θεία Δύναμη τὸν κρατοῦσε».

Ὅσο μεγάλωναν οἱ δοκιμασίες, οἱ ἀσθένειες καὶ τὰ βάσανά του, τόσο περισσότερο ὁ Θεὸς τοῦ αὔξανε τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ὅπως τῆς διοράσεως, προοράσεως, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς παραμυθίας, καὶ τόσο περισσότερες ἦταν οἱ θεοπτικές πού εἶχε καὶ οἱ θεοσημεῖες πού ἐπιτελοῦσε μὲ τὴν προσευχὴ του, ἀλλὰ καὶ τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀκτινοβολία του.

Ἀξιώθηκε νά λάβει μεγάλο μέρος τοῦ μισθοῦ τῶν καμάτων του ἥδη ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή του. Κατά τήν διάρκεια τῆς Θείας Λατρείας ὡς Ἱερέας ζοῦσε πολλά πνευματικά γεγονότα. «Συλλειτουργοῦσε», ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, μέ Χερουβεὶμ καί Σεραφεὶμ καί μέ Ἁγίους, ὅπως τόν Ἅγιο Διονύσιο τόν ἐν Ὀλύμπῳ καί ἄλλους, πού τοὺς «φιλοξενοῦσε» στό Μοναστήρι καί συλλειτουργοῦσαν. Ἄλλοτε, εἶδε Ἀγγέλους Κυρίου νά παραλαμβάνουν τίς μερίδες τῶν μνημονευομένων καί νά πηγαίνουν νά τίς ἐναποθέτουν σάν προσευχές στόν θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ἄλλοτε εἶδε «πνευματικῶ τῷ τρόπῳ», ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, κεκοιμημένους νά τοῦ ἐμφανίζονται μέ τήν χούφτα ἀνοιχτή καί νά τοῦ ζητοῦν νά βγάλει μερίδα, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τους, κι ὅταν τό ἔκανε τοὺς ἔβλεπε νά πηγαίνουν στόν τόπο τους ἀναπαυμένοι. Κάποτε ἀποκάλυψε: «Ἄχ, πάτερ μου, νά βλέπατε τί γίνεται τήν ὥρα τοῦ Χερουβικοῦ, θά φεύγατε ὅλοι... Ἀοράτως ἀνεβοκατεβαίνουν Ἄγγελοι καί πολλές φορές αἰσθάνομαι τίς φτεροῦγες τους νά χτυποῦν στούς ὦμους μου!».

Ἄλλοτε συνομίλησε αἰσθητά καί ζωντανά μέ τήν Παναγία μας μέσα ἀπό τήν ἀγιογραφία στήν Κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, τήν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, ἀπ' ὅπου ἐξεπέμπετο φῶς ὑπέρ τόν ἥλιον, ὅπως τοῦτο ἀποκάλυψε ὁ αὐτόπτης μάρτυρας καί νῦν μακαριστός ὑποτακτικός του, π. Κύριλλος.

Τό μεγαλύτερο ὅμως καί πιό θαυμαστό πού τοῦ πρόσφερε ὁ Θεός τό ἀναφέρει ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος σέ ἓνα σημείωμά του: «Στίς 22 Νοεμβρίου ἡμέρα Σάββατο πρωί στήν Ἁγία Προσκομιδή τήν ὥρα, πού θά κάλυπτα τά Ἅγια Δῶρα, εἶδα ἓνα κομμάτι αἷμα στεγνό, τό ἄγγιξα καί στό δάχτυλό μου ἐπάνω ἔμεινε τό αἷμα. Φώναξα ἕναν ἀδελφό καί τοῦ εἶπα τί εἶδα, ἀλλά ἐκεῖνος εἶπε πῶς ἐμεῖς πάτερ δέν βλέπουμε. Κύριε ἐλέησον εἶπα τρεῖς φορές!».

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος μαζί μέ τοὺς δύο συμμοναστές του, τόν μετέπειτα διάδοχό του μακαριστό Γέροντα Κύριλλο καί τόν μακαριστό Μοναχό π. Σεραφεὶμ, ἀνθρώπους ἀρετῆς καί ἀγιότητος, κράτησαν γιά τριάντα ὀλόκληρα χρόνια τήν Μονή πάντοτε ἀνοιχτή γιά ὅλους. Ἦταν μιά ἀνοιχτή ἀγκαλιά γεμάτη ἀγάπη, ἦταν ἓνα εὐδίο λιμάνι. Ὁ καθένας, πού ἐρχόταν γιά πρώτη φορά, αἰσθανόταν οἰκεῖος. Αὐτή τήν ἀρετή τῆς φιλοξενίας καί τῆς ἀγάπης κληροδότησε καί στούς νέους Μοναχοῦς, πού τόν ἀξίωσε ὁ Θεός νά δεῖ στήν συνοδεία του πρό τῆς κοιμήσεώς του. Οἱ τρεῖς ἔγιναν ὀκτώ.

Ἀπό τό 1990 ὅμως οἱ κρίσεις στήν υἰεῖα τοῦ ἁγίου Γέροντα αὐξήθηκαν. Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1991 νοσηλεύθηκε στό Γενικό Κρατικό. Τό τέλος πλησίαζε καί ὁ Ἅγιος τό εἶχε διαισθανθεῖ. Τό ἀπόγευμα τῆς 21ης Νοεμβρίου 1991, τήν ὥρα πού ἐξομολογοῦσε καί περιμένοντας τοὺς Πατέρες τῆς Μονῆς νά ἐπιστρέψουν

ἀπό τὰ Φύλλα Χαλκίδος, ὅπου εἶχαν μεταβεῖ γιά τήν χειροτονία σέ Διάκονο τοῦ Μοναχοῦ π. Παρίωνα, πῆρε τόν δρόμο γιά τήν μακαρία ζωή. Τήν ἐπομένη χιλιάδες κόσμου, κληρικοί ὄλων τῶν βαθμίδων καί λαϊκοί, κατέκλυσαν τό Μοναστήρι ἀπ' ὅλα τά μέρη τῆς Ἑλλάδας καί ὄχι μόνο. Πλήθη πιστῶν ἔσπευσαν στήν Μονή, γιά νά βάλουν τήν μετάνοιά τους στόν Γέροντα καί νά ζητήσουν τήν εὐχή του. Ἀφοῦ στό Καθολικό τῆς Μονῆς εἶχε ψαλεῖ προηγουμένως ἡ εἰς Ἱερομόναχον μακρά νεκρώσιμη ἀκολουθία, ἡ σύντομη, κοινή νεκρώσιμη ἀκολουθία μέ τήν συμμετοχή τεσσάρων Μητροπολιτῶν ἐψάλη στόν αὐτεῖο χῶρο τῆς Μονῆς, προκειμένου οἱ χιλιάδες κόσμου νά δοῦν ἔστω καί ἀπό ἀπόστασι, τό ἱερό λείψανο τοῦ Ἁγίου Γέροντος. Μέ μία φωνή τό πλῆθος τῶν παρευρισκομένων κραύγασε: «Ἅγιος, Ἅγιος, εἶσαι Ἅγιος!».

Λίγο πρὶν κοιμηθεῖ εἶχε περιγράψει τά γεγονότα πού θά λάβαιναν χώρα τήν ἡμέρα τῆς κηδείας του, ὅπως ἀκριβῶς συνέβησαν. Μάλιστα μᾶς ἔλεγε χαριτολογῶντας, «ἐκεῖ πού θά εἶμαι στό φέρετρο, θά κάνω πώς σπκῶνομαι γιά νά εὐλογίσω τόν κόσμο καί ὅσοι μέ δοῦν θά φοβηθοῦν καί ὅπου φύγει-φύγει». Καί πράγματι, ὅπως ὁμολόγησαν ἀρκετοί χριστιανοί, μεταξύ αὐτῶν καί ὁ κ. Μπούσιας ὁ Χαραλάμπης, ὁ καθηγητής τῆς Χημείας καί ὑμνογράφος, τήν ὥρα πού περιφέραμε τό ἅγιο σκίνωμά του γύρω ἀπό τό καθολικό τῆς Μονῆς, τό φέρετρο ἔλαμπε σάν τόν ἥλιο, καί ὁ Ἅγιος ἀνασηκώθηκε, εὐλόγησε τόν κόσμο καί ξανακάθισε.

Τό σκίνωμά του χωρίς ἀκαμψία καί μέ θερμοκρασία φυσιολογική θαυματουργήσε ἀπό τήν ἡμέρα τῆς κοιμίσσεώς του. Ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης Βεργέζος, προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ προσκυνημάτων τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, προσκυνῶντας τό Ἱερό Σκίνωμα ἀκούμπησε καί τό χέρι του, στό ὅποιο εἶχε ἓνα ὀγκίδιο, τό ὅποιο ἀπό ἐκείνης τῆς ὥρας ὑποχώρησε καί ἐξαφανίστηκε.

Ἡ παρουσία του εἶναι πολύ ζωντανή στήν Ἁγία Μονή. Πιστοί εἶδαν τόν Γέροντα μετά τήν κοίμησή του νά βγαίνει ἀπό τόν τάφο του, νά μπαίνει ἀπό τήν πλαινή πόρτα στόν Ναό, νά λαμβάνει μέρος στήν Εἴσοδο μέ τούς πατέρες τοῦ Μοναστηριοῦ, πού συλλειτουργοῦσαν καί στήν συνέχεια νά τούς λέει: «Εγώ ἔτσι κάνω. Βγαίνω ἀπό τόν τάφο μου, παίρνω μέρος στήν Θεία Λειτουργία, μετά πηγαίνω καί βλέπω καί τόν φίλο μου τόν Θεῖο Ἰωάννη τόν Ρώσο καί ξαναέρχομαι στόν τάφο μου».

Ἐμφανίστηκε ἐπίσης, πολύ πρὶν τήν ἀγιοκατάταξή του, σέ ἀρκετούς εὐσεβεῖς χριστιανούς, μεταξύ των ὁποίων καί στόν κ. Ἐμ. Ἐμμανουηλίδη τόν Ἀρεοπαγίτη, καί τούς εἶπε: «Ὅταν ἤμουν στή γῆ, ἔβαζα καί ἐγώ ἄλλους μεσίτες γιά νά παρακαλοῦν γιά τὰ αἰτήματά σας. Τώρα ὅ, τι θέλετε πηγαίνω ἐγώ ἀπευθείας στόν Χριστό».

Πολλές μαρτυρίες, σχεδόν καθημερινά, επιβεβαιώνουν τήν θαυματουργική παρουσία του σπῆ ζωῆ τῶν ἀνθρώπων, π.χ. ὁ Δημήτρης Δραγατσίκας ἀπό τήν Κοζάνη, πού ζεῖ σπῆν Ἀμερική, μᾶς πληροφοροῦσε ὅτι σέ κάποιον ταξίδι του πρὸς Ἀμερική, τό 2002, μέ ππίση τῆς Ὀλυμπιακῆς, ἐνῶ τό ἀεροπλάνο πετοῦσε πάνω ἀπό τόν Ἀτλαντικό, ἔπεσε σέ καταγίδα καί ἕνας κεραινός ράγισε τό παρπρίζ τοῦ πιλοτηρίου. Τό ἀεροπλάνο ἄρχισε νά χάνει ὕψος μέ κίνδυνο νά πέσει καί νά συντριβεῖ. Πάνω στόν πανικό πού ἐπικρατοῦσε, ὁ Δημήτρης παρακάλεσε θερμά τόν Ἅγιο Δαυῖδ καί τόν Ἅγιο Ἰάκωβο, τῶν ὁποίων τά εἰκονάκια κρατοῦσε σφικτά στά χέρια του, νά βοηθήσουν. Καί, ὦ τοῦ θαύματος, βλέπει ἀπό τό δικό του φιλιστρίνι ὀλοζώντανο τόν Ἅγιο Ἰάκωβο νά πετάει ἀνάμεσα στά σύννεφα καί νά συγκρατεῖ μέ τήν ἀνοικτή του παλάμη τό ἀεροσκάφος, τό ὁποῖο πρᾶγματι σταμάτησε νά πέφτει. Ἐπέστρεψε σπῆν Ἑλλάδα καί προσγειώθηκε στό ἀεροδρόμιο ἀναχωρήσεώς του, ὅπου οἱ τεχνικοί τους εἶπαν ὅτι Ἅγιο εἶχαν πού δέν σκοτώθηκαν 250 ἐπιβάτες. Ὁ Δημήτρης ἤξερε ποιός Ἅγιος ἦταν.

Πλήθος πιστῶν αισθάνονται εὐωδία στόν τάφο του, μᾶς καταθέτουν μαρτυρίες γιά θεραπείες, ἰάσεις καί ἐπιλύσεις τῶν προβλημάτων τους. Μεγάλο ἀριθμό τέτοιων σημείων συμπεριλάβαμε στό νέο βιβλίό τῆς Μονῆς «Ἐνας σύγχρονος Ἅγιος ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος Τσαλίκης».

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἔλεγε γιά τόν Ὅσιο Δαυῖδ, τόν ὁποῖο διακόνησε 40 χρόνια στό Μοναστήρι Του, ὅτι εἶναι μεγάλος Ἅγιος. Τό ἴδιο ὁμολογοῦν τώρα οἱ πάντες καί γιά τόν Ἅγιο Ἰάκωβο. Εἶναι «ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους Ἁγίους τοῦ αἵωνα μας», εἶπε καί ὁ Ἅγιος Πορφύριος. Πράγματι, ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου εἶναι πολύ ζωντανή. Ὁ τάφος του «ζωηφόρος». Προσκυνοῦν οἱ πιστοί, παρακαλοῦν τόν Ἅγιο καί λαμβάνουν, «χάριτι Θεοῦ», τήν ἴαση καί τήν ὑγεία, ἀλλά καί τήν ἐπίλυση καί διευθέτηση τῶν διαφορῶν δυσκολιῶν καί προβλημάτων τους.

Μέ τήν ἀγιοκατάταξή του ἐπαληθεύτηκαν οἱ προφητικοί λόγοι περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀγιότητος τοῦ Γέροντος Ἰακώβου, πού εἰπώθηκαν ἀπό τούς Ἐπισκόπους του. Ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Γρηγόριος τήν ἡμέρα πού τόν χειροτόνησε Ἱερέα, τοῦ εἶπε: «Ἐσύ παιδί μου θά ἀγιάσεις. Νά συνεχίσεις μέ τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ καί θά σέ ἀνακηρύξει Ἅγιο ἡ Ἐκκλησία». Ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Νικόλαος ἔλεγε: «Ὁ πατήρ Ἰάκωβος εἶναι ἅγιος» καί ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος ὁ Α΄ συχνά ἔλεγε: «Ὁ πατήρ Ἰάκωβος θά μᾶς βάλει σέ μπελάδες, καλούς μπελάδες», ἐννοῶντας τίς ἐνέργειες γιά τήν ἀγιοκατάταξή του.

Αὐτοῦ τοῦ μεγάλου συγχρόνου Ἁγίου μας ἐπικαλούμεθα τίς δυνατές πρὸς τόν Θεό πρεσβεῖες του καί μεσιτεῖες του γιά τόν καθένα μας χωριστά, τίς οἰκογενεῖς μας, τά χωριά μας, τίς πόλεις μας, τήν Ἑλλάδα μας ὀλόκληρη καί τόν κόσμο ὅλο.